

UTSIKT/INSIKT FLYTTFÅGLARNA FAR ...

OKTOBER 2016

Vi vill gärna veta vad som händer och dela det vidare!

Har du något att dela som lämpar sig för kommande IOFC Nyhetsbrev?

Skriv till oss och berätta.

Digitalt eller brevledes:

iofc.sverige@gmail.com

Pionvägen 19, 191 47
Sollentuna.

Kommunikationsgruppen

Söker fler goda krafter att vara med och nå ut på olika plattformar och medier.

Anmäl ditt intresse till:

Nik : 070-5805958

Antero : 070-5213146

Osama : 0767961885

 SVENSK
INSAMLINGS
KONTROLL

Postgiro 900664-4

Hösten står för dörren fylld av sina sprakande färger, som vore det ett avtryck från sommarens alla rika möten och konferenser; delande, helande och nyskapande. Fred, försoning, hållbarhetsfrågor och inte minst flyktingfrågan som utmanar hela Europa på ett sätt vi inte skådat sedan andra världskriget. Vilken roll kan vi inom svenska IOFC spela? Kollektivt som en part i civilsamhället såväl som på det individuella planet? Vilken attityd bär vi och delar vidare? Jessica fångar det så bra i en dikt som jag vill dela med mig av nedan som en tanke i tider då vi åter drar oss tillbaka in i hemmens vrå för att i stearinljusskenet blicka ut över omvärlden och in i vårt inre. Där vi liksom naturen kan få stanna upp, suga saven inåt för att samla ny kraft.

Nik Dahlström

Mot fjärran länder :

En kom hit för att fly från nöden. En kom hit för att undgå döden. En kom hit, av terror tvungen. En kom hit för att gifta sig med kungen (Silvia). Dom är tyskar, iraner, greker och turkar. Mest är dom snälla, andra är skurkar. En del är ärliga, andra skumma. En del är genier andra är dumma. Mest är dom fredliga, andra vill slåss, Med andra ord, dom är precis som oss. Med fel och brister, tuffa och mjuka fast inte lika avundsjuka! Vissa är färgade, andra är arier som köper sin bruna färg i solarier. Vissa är svarta, andra är gula. Vissa är vackra, andra är fula. Men fast dom ibland även annan färg é, är dom precis som vi i Sverige. Och när dom vill jobba här, är tacket- ni får inte jobba än, för facket. En del är båtfolk från Vietnam, som inte kan sjunga "Weshall over come". Som inte kan "rulla di rulla" som vi. Och dom blir sällan fulla som vi . En del är mera judar än vi. En del har andra gudar än vi. En del söker lugnet istället för bråket. Det enda vi svenskar kan bättre – är språket. Det sägs att vi härstammar från Adam och Eva som inte var svenskar – men ja må dom leva!

Jessica

www.dikter.net

Årets sommarkonferenser i Caux :

Caux firade sitt 70-års jubileum under hela sommaren, speciellt uppmärksammat under den officiella öppningen. Nedan följer länkar till videoklipp:

Det officiella öppnandet:

Länk: www.caux.ch/international-caux-conferences-official-opening-2016

Caux Dialogue on Land and Security.

Länk: www.caux.ch/highlights-2016

Reflektion nedan av Hassan Mohamud

Trust and Integrity in the Global Economy TIGE

Länk: www.caux.ch/highlights-2016-0

TIGE firade 10-årsjubileum och avslutade så sin konferensserie i Caux för att övergå till ett globalt/regionalt program.

Just Governance for Human Security

Länk: www.caux.ch/highlights-2016-1

International Peacebuilders Forum

Länk: www.caux.ch/highlights-2016-3

Addressing Europe's Unfinished Business

Länk: www.caux.ch/highlights-2016-2

Reflektion nedan av Jens Jonathan Wilhelmsen

Children as Actors Transforming Society CATS

Länk: www.caux.ch/highlights-2016-4

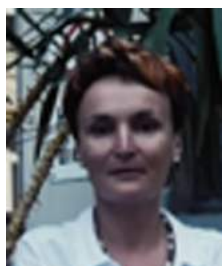
Jag deltog Dialogue on Land and Security och var Community co-facilitator med Muna Ismail från Iofc Uk.

Vi hade 6 nya deltagare som inte har varit i Caux tidigare, i vår Community grupp. Jag medverkade också i Investering av Fred pass tillsammans med Stephen Hinton och Rishab Khanna för att bidra med mina erfarenheter från Afrika, särskilt Somalia och för att understryka/förstärka idén om betydelsen av att investera i Fred. Nästan 25% av världens produktiva land och 10-20% av torra områden bryts ned och jordbrukarna måste därför migrera för att finna bördig jord och herdor ge sig allt längre bort för att söka bete. Tvisterna land minskar förmågan att hantera resurser vilket ytterligare förvärrar nedbrytningen. En ond cirkel får fäste vilket resulterar i ödelagda, förstörda landskap och krig. Mina reflektioner: Konferensen gav deltagarna möjlighet att ta del av varandras erfarenheter, blev inspirerade till kreativa lösningar på komplexa problem och fick mötas i dialog. Beslutsfattare, aktivister, forskare, bönder och unga träffades i förtroendebyggande med målsättning att öka markrestaureringen. Jag reste sedan vidare till Afrika på semester för ca 4 veckor. Där i Kenya och Uganda träffade jag aktiva inom IofC och FD och fick möjlighet att dela med mig av min upplevelse i Caux samt IofC's arbete i Sverige.

Gästbesök från Ukraina

Olena Rosstalna från Chernigiv gästade IOFC Sverige under en vecka som ett led i utvecklandet av ett konstnärligt/historiskt så kallat 'tandem-' och utbytesprojekt mellan Norden/Ukraina och förhoppningsvis Ryssland. Initiativet handlar om hur ett gemensamt kulturarv kan inspirera dagens unga till dialog, försoning och samhällsengagemang för att möta många av de utmaningar de brottas med i sin vardag.

Nik Dahlström

JENS JONATHAN WILHELMSEN , CAUX

Addressing Europe's unfinished bussiness

var tittelen på konferansen som bragte 25 russere til Caux fra 19. til 23. juli i sommer. Blant dem var to professorer, to russisk-ortodokse prester og en av perestroika's sentrale arkitekter. En ettermiddag bad vi dem å fortelle oss hva de tenker om situasjonen i Russland og forholdet til Vesten. Det russerne sa beveget meg. De skildret Russlands svakheter med ydmykhet, og uttrykte en lengsel etter økt forbindelse med omverdenen. Etter hukommelsen gjengir jeg utsagn fra tre av dem:

Russisk-ortodoks prest og ungdomsleder:

Det sivile samfunn i Russland er svakt. Vi lever i konstant krise, og venter å bli lurt eller bedratt. Oppløste familier, aborter og røff behandling av mennesker er utbredt. Samtidig har vi beholdt visse tradisjonelle russiske verdier og frykter at vestlig innflytelse skal undergrave dem. Mange tror at Russland er kalt av Gud til å vise vei for menneskeheten.

Perestroika-arkitekten:Kan vi i post-kommunistiske samfunn være ærlige med oss selv og likevel tilgi? Her i Caux finner menneskene frem til hverandre gjennom tilgivelse.

Professor i historie:Hvilken fortelling legger vi til grunn for forholdet mellom Russland og resten av Europa? Hvis vi betrakter hverandre som motparter, vil det sannsynligvis lede til en ny kald krig. Selv ser jeg på Russland som del av et stort Europa. Russland har allerede gjort mye for å bli integrert: Økonomisk har vi sluttet oss til International Monetary Fund, Verdensbanken og Verdens Handelsorganisasjon; politisk har vi blitt medlemmer av Europarådet og Organisasjonen for Europeisk Sikkerhet og Samarbeid; når det gjelder skole og utdanning, tar vi del i Bologna Prosessen. Arenaer hvor vi har felles interesser, som kampen mot terrorisme og spredning av atomvåpen, eller samarbeid om energiutvikling, gir oss en sjanse til å komme hverandre nærmere.. Prioriteten er å investere i relasjonene mellom mennesker. Vi må høre mer på hverandre. Dialog fremmer tillit.

Min konklusjon:

De nordiske land har en sjanse til å sette i gang slike dialoger. Både geografisk beliggenhet og mye felles historie gir oss et godt utgangspunkt. Men det haster!

JENS JONATHAN WILHELMSEN

Living Peace Konferens Caux 2016

Creators of Peace firade 25 års jubileum men en konferens i Caux med tema Living Peace. Caux fylldes med färg, musik, skratt och tårar av över 200 kvinnor från 43 länder och några få modiga men.

Det var en tid av öppenhet som började med stilla stund i mindre grupper som möttes varje dag. Det personliga delandet av livsberättelser både i grupp och enskilt blev en central del. Jag märkte hur starka kvinnor blir när de ta itu med sina bördor; finner försoning och förlåtelse och sedan använder den erfarenheten för att stödja andra.

Det är en kraftkälla att veta att många kvinnor varje dag arbetar över hela världen i många olika grupper för att skapa fred och leva i frid. Samia Djama och jag som var med från Sverige hoppas att vi kan skapa flera chanser under hösten att ha peace circles här på hemmaplan.

Det finns mycket mera att läsa om konferensen på den Internationella hemsidan.

Valerie Tikkanen

Konferenser i Sverige

Årets 'Peace Exchange' arrangerades av Global Peacebuilder's Institute i samarrangemang med St Francis Foundation från San Fransisco samt IOFC Sverige. Eventet hölls på Solliden, ett retreatcenter strax utanför Örebro 7-14 Aug. 27 deltagare representerande 11 länder såsom Sverige, Ryssland, Ukraina, Polen, USA, Najavo/Dine Nation, Tyskland, Holland, Israel, Palestina, Egypten. Årets fokus var att nå större insikt i aggression och våld genom Experiential Peacebuilding inkluderande metoder från IOFC, 12-steg för fred, fysiskt teater, gruppdelande, kartläggning av personliga våldsmönster. Detta interdisciplinära tillvägagångssätt hjälpte deltagarna att bättre förstå det fundamentala i att fredsskapande i världen först och främst består i att skapa fred i oss själva. Konferensen var framgångsrik, såväl utifrån deltagarnas upplevelser som vad vi lärt oss om våra metoder. En fullständig rapport lämnas till IOFC under hösten. Vill du veta mer; kontakta Kjersti eller Judson Webb. (bluemynname@gmail.com / sonofjud@gmail.com) Tack för ditt stöd.

Judson Webb (Kjersti & 2016 Peace Exchange Team)

Kick-Off

Under helgen 20-21 augusti samlades ett 20-tal deltagare till vår gemenskapshelg på Ekhamns Herrgård vid Mälaren. Några fina uppbyggliga dagar där vi i samkväm delade mat, goda samtal, lek, skapande verksamhet och framåtblickande visioner. Fortsättning följer och vi återkommer angående nästa tillfälle.

Red.

Vi celebrerar

Den 11 juli 2016 fyllde Elisabeth Hamrin 85 år. Ett 30-tal personer deltog främst från Östergötland. Hon har en rik erfarenhet som också omfattar ett internationellt arbete i olika delar bl a i USA som ung i Initiatives of Change. Från början läste hon till medicin i Uppsala. Efter 5 års arbete med Initiatives of Change, återvände hon och tog en sjuksköterskeexamen. Hennes verksamhet efter doktorandutbildning och professur har bland annat omfattat internationellt arbete, särskilt Nigeria, Indien och Polen.

En stipendiefond främst för nordiska doktorander startade vid Linköpings Universitet i hennes namn redan 2001. Årets firande inbringade ytterligare c:a 4 000 kr och året innan insamlades särskilt medel till Nigeria. Bilden visar en södermanlandsdräkt från Elisabeths hembygd.

Red/Elisabeth Hamrin

APYC 2016

Rishabh Khanna deltog i APYC (Asia Pacific Youth Conference) 2016 och höll en kurs som heter Leading Change for a Sustainable World. Mer om konferensen finns att läsa här: <http://www.iofc.org/22nd-asia-pacific-youth-conference-indonesia>. Rishabh knöt många nya kontakter, särskilt från Kashmir(norra indien). Han skrev om sin nya erfarenhet här: <http://www.iofc.org/our-paradise-despair-kashmir>

TIGE 2016

Rishabh Khanna, Tatiana Sokolova, Jan och Ingrid Franzon och 7 andra svenska IofC vänner deltog i TIGE(Trust and Integrity in the Global Economy) 2016. I år firades 10-års jubileum! Filmlänk till konferensen: <https://www.youtube.com/watch?v=yfxPZXbrASI>

RESA TILL SAMELAND

En tanke som kommer upp blir emellanåt verklighet.

IofC har haft några objekt av sameslöjd uppsatta i två montrar på centralt på Pionvägen, som de två första bilderna visar. Dessa var gåvor till Bengt Jonzon, biskop i Luleå stift 1937 – 1956. Biskop Jonzon blev tidigt engagerad i samernas situation och fick många vänner bland samerna. Han tog initiativ till att Samernas folkhögskola bildades 1942 och var fram till 1960 styrelsens ordförande. Skolan startade i Sorsele men flyttade efter några år till Jokkmokk och omvandlades 1999 till Samernas utbildningscentrum. Under sin tid som biskop lärde Bengt Jonzon känna MRA (numera IofC) och var efter pensioneringen aktiv inom rörelsen. Själv hade jag förmånen att få träffa Bengt Jonzon en gång, samma år som jag blev bekant med rörelsen och helt kort innan han gick bort.

Lars Pirak kom 1948 in som elev på skolan vilket skulle komma att väcka hans intresse för konstslöjd och han betraktas nu som en av förnyarna av samiskt hantverk och finns representerad på många museer i olika länder. Flera av dessa objekt är tillverkade av Lars Pirak och man kan ana den samiska generositeten i att dessa gåvor gavs till Bengt Jonzon. Den stav som syns delvis på bild 2 är en samisk vandringsstav. Enligt dokumentation jag funnit i arkivet på Pionvägen beställdes denna stav av Jovva Spiik och tillverkades av Lars Pirak. Dessa två tillsammans med "en tredje man" överlämnade staven till Bengt Jonzon när han avgick som biskop. En biskop lägger ner sin biskopsstav när ämbetet avslutas och denna stav blev en symbolisk ersättning.

Lars och Astrid Pirak blev bekanta med rörelsen genom ett afrikanskt skådespel som kom till Kiruna på 1950-talet. De stod längst bak i publiken och såg skådespelet. De blev djupt tagna av det och har sedan dess varit engagerade och gjort flera besök i Caux.

Det har varit förslag vid olika tillfällen att dessa saker nu borde doneras till Åtttemuseet i Jokkmokk. Jag hade nu tanken att detta kunde kombineras med en bilresa för att lära känna norra delen av Sverige. Jag luftade idén med olika vänner som kunde tänkas ha synpunkter och alla tyckte att det var en bra sak att göra. Tanken skulle nu bli verklighet.

1. Ivan Eriksson i samspråk med Valerie framför kommunhuset där han arbetar.

2. Väska, knivar, halssmycke och nålhus.

28/8 packade Valerie och jag med omsorg objekten i bilen och startade resan. Då vi båda har gått i pension hade vi möjlighet att ta tid för en spontan semesterresa. Första etappen gick till Lycksele där vi övernattade i en stugby intill den mäktiga Umeälv. Vi skulle komma att passera många älvar som jag inte hört namnet på tidigare men som är betydligt större än den halländska ramsans älvar som man fick lära sig i skolan. Nästa dag stannade vi till i Arvidsjaur för att träffa Ivan Eriksson, renägande same, och under några år del av IofC's styrelse samtidigt med Valerie. Ivan är engagerad i Jokkmokks kommun med samefrågor och arbetar på en bok om sameer. Han visade oss runt i den sameby som finns i Arvidsjaur.

Vi fortsatte resan till Jokkmokk där vi nästa dag blev varmt mottagna på museet av Kjell-Åke Aronsson, chef för museet. Maria Moberger, hade kommit från Gällivare för att delta i överlämnandet. Hon har länge haft övertygelsen om att dessa objekt borde ges till museet. Vi fick först en guidad tur runt museet, som på olika inspirerade sätt visar aspekter av samernas liv och kultur. Sedan gick vi igenom samlingen vi tagit med. För varje objekt listades så mycket detaljer som vi gemensamt kunde komma på. Det var ingen tvekan om att denna gåva uppskattades storligen.

Vi blev bjudna på lunch i museets restaurang och från museet fick vi ta emot en gåva till föreningen, en bok om Lapponia. Lapponia består av 4 nationalparker och 2 naturreservat och klassades av UNESCO som världsarv för 20 år sedan. Nio olika samebyar ingår.

Det var en oväntad bonus att vi även fick träffa Lars Pirak's dotter Elisabeth och hustru Astrid vid lunchen. Själv gick Lars bort 2008. Elisabeth arbetar som intendent vid museet. Efter lunchen gick vi tillbaka till samlingen. Både Elisabeth och Astrid hade detaljer att tillföra om objektens ursprung. Astrid var inte säker på om hon själv gjort påsen i bild 6, men hon visste att hon tillverkat sådana.

På eftermiddagen passade vi på att gå runt på egen hand för att fördjupa oss i några saker av intresse. Vi kunde se att Lars Pirak även varit engagerad i utformningen av museet.

Efter besöket i museet fick Valerie och jag tillfälle att uppleva en vecka i natursköna Abisko och hemresan därefter var ett uppskattat tillfälle att utan brådska känna in det svenska landskapets olika karaktär alltefter som vi kom längre söderut, men allt detta är en annan historia, som jag kanske återkommer till.

Antero Tikkanen

3. Kåsa, slips och saltpåse. Vandringsstav ovanför.

4. Kjell-Åke Aronsson t.h tackar ordförande Antero Tikkanen för donationen.

5. Maria Moberger, Antero och Valerie Tikkanen, Kjell-Åke Aronsson, Elisabeth Pirak-Kuoljok, Astrid Pirak.

6. Elisabeth Pirak-Kuoljok, Valerie Tikkanen, Maria

Diplomingenjör Paul Gundersen, Helsingfors, avled den 27 augusti. För den som skriver dessa rader förkroppsligade han mer än många Finland och dess öde sedan självständigheten 1918. Paul Gundersen föddes 1921. Som 18-åring ställde han som frivillig upp för sitt land under det finska vinterkriget i november 1939 och dess fortsättning. Under häftiga strider på Karelska näset 1944 sårades han svårt. Under hela sitt långa liv utöver 95-årsdagen 7 juni i år bar han liksom många finnar i hans ålder med sig sviterna av detta krig. Varje år fick han som krigsinvalid en tids vård genom statens försorg. Man kan lätt förstå om hans kommande gärning hade sin grund i dessa upplevelser.

Foto: H.Lampela

Utmärkande för Paul Gundersen var dock att han vände dem till en positiv insats för fred, försoning och samförstånd långt utöver sitt lands gränser. Tidigt engagerade han sig helhjärtat i insatserna för Moralisk upprustning, nu Initiatives of Change. De tog honom till olika delar av Europa, till Afrika, Asien, Australien och Nordamerika.

Efter nitton år fick Paul Gundersen övertygelsen att börja arbeta inom industrin. Han anställdes av ett företag i Nokia-koncernen. Hans bolag gav honom flera uppdrag i länderna bakom järnridån. Sin förmåga att vinna tillit och vänner använde han i situationer, präglade av det kalla kriget. En gång vän förblev han vän genom livet. Otaliga människor kan idag tänka på det hopp och tillförsikt inför framtiden han förkroppsligade.

I Sverige fick han många nära vänner. Med sin fru Aino, som dog i cancer 1985, och med sin fru Eva från Norge under 27 år kom han gärna hit. Hans perspektiv gällde hela tiden Norden som helhet. Med våra länders delvis gemensamma historia och med de värderingar vi delar levandegjorde han visionen av Norden som en brobyggare i världen.

Under sina senare år upptogs han mer och mer av hur Norden kan samarbeta med Ryssland, och som vanligt entusiasmerade han vänner till gemensamma aktioner där. I fokus för dem stod en föregångare till Paul, Paul Nicolay (1860-1919) som oförtröttligt arbetade för att förmedla sin kristna tro till fångar i Sibirien och studenter vid ryska universitet.

Paul Gundersen var rikt utrustad. Hans humor och fantasi, hans verklighetsförankrade vision och hans förmåga få andra med sig i insatser för mål som han trodde på gjorde honom till en pålitlig vän utan lands- och generationsgränser. Sina erfarenheter och övertygelser gav han medryckande form åt i sina böcker och föredrag, som utkom på tillsammans åtta språk. 1995 gav Idé och Kultur ut hans minnen Tusen vingar. I en tidigare bok Din börda är min förde han fram sin tro på vanliga människors uppgift och möjlighet att i sina egna liv förverkliga lojalitet med världens nödlidande i strävan att bygga en ny ekonomisk världsordning. Han skrev också om Paul Nicolays liv. I grunden för allt Paul Gundersen gjorde låg hans starka gudstro. I Tusen vingar berättar han om en ung australier som frågade honom om man verkligen kan lita på Gud. Paul svarade med att berätta om vad som fungerat i hans eget liv, 'alltifrån det jag var pojke intill denna dag....Gud sköter nog om tidtabellen. Min sak är att ha tillit och lyda'. Men, tillade Paul, det finns ett steg utöver tillit. 'Vilken är den förväntan jag har? Var drar jag dess övre gräns?'

Finn Harald Wetterfors

Har du något att dela som lämpar sig för kommande IOFC Nyhetsbrev? Skriv till oss och berätta.

Digitalt eller brevlades: iofc.sverige@gmail.com / IOFC, Pionvägen 19, 191 47 Sollentuna.

Attn. Red. Nik Dee